

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/15/2015
Identifikačné číslo spisu:	9511100083
Dátum vydania rozhodnutia:	07.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9511100083.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí v Bratislave 7. júna 2016 v trestnej veci obvineného K. D. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-1T 26/2011, o dovolaní, ktoré podal obvinený O. D. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Viktora Križiaka, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. 6To 6/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného O. D. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T 26/2011, bol obvinený O. D., spolu s obvinenými K. D., F. J., K. S., K. D., X. J., D. U. a F. Q. uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode 1/), spolu s obvinenými K. S. a K. D. z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k ods. 3 § 186 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2/), spolu s obvineným K. D. z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 písm. c/ Trestného zákona vo vzťahu k ods. 3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a vo vzťahu k ods. 5 dokonaný s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 3/), spolu s obvinenými K. D. a K. D. z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 4/), sám obvinený O. D. zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 5/), spolu s obvinenými K. D. a F. J. z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 6/), spolu s obvinenými K. D. a K. S. z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155

ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 7/), sám obvinený O. D. zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 8/) na tom skutkovom základe, že

1. v presne nezistenom čase pred rokom 1997 bola založená zločinecká skupina, ktorej členovia sa označujú ako „I.“, pôsobiaca až do súčasnosti prevažne na území Bratislavy a západnej časti územia Slovenskej republiky s cieľom páchať trestnú činnosť a dosiahnuť zisk, pričom od presne nezisteného času najneskôr od roku 1998 v nej pôsobili ako členovia aj K. D. prezývaný „W.“, O. D. prezývaný „K.“ a F. J., od roku 2004 K. S. prezývaný „P.“ alebo „P.“ a od roku 2006 K. D. prezývaný „D.“, pričom od roku 1998 K. D., O. D. a F. J. podliehali pod N. H. a teritoriálne pôsobili najmä v Senci a po zavraždení N. H. X. S. XXXX sa stal K. D. najvyššie postavenou osobou jednej časti zločineckej skupiny „I.“ pôsobiacej najmä v teritóriu Senca a okolia a na uvedenom teritóriu riadil zločineckú skupinu prostredníctvom O. D., ktorý priamo riadil a koordinoval členov na nižšie postavenej úrovni hierarchie, ktorými boli F. J., K. D., W. Z. a W. D. prezývaný „F.“, v ďalšej časti zločineckej skupiny najneskôr od roku 2006 bol K. S. podriadený najvyššie postavenému členovi zločineckej skupiny I., ktorý má prezývku „J.“ alebo „K.“ a vykonával jeho osobnú ochranu a poberal pravidelne mesačnú odmenu a spolu s ďalším členom tejto ochranky S. N. a s členmi zločineckej skupiny podliehajúcimi pod K. D. naplánovali a spáchali v období od roku 2007 do 16. februára 2010 osem zločinov uvedených v skutkoch č. 2/ až 9/, pričom pre zločineckú skupinu boli činní X. J. a D. U., ktorí sa s členmi zločineckej skupiny zúčastnili spáchania zločinu uvedeného v skutku č. 6/ a činným pre zločineckú skupinu bol aj F. Q., ktorý sa s členmi zločineckej skupiny zúčastnil spáchania obzvlášť závažných zločinov uvedených v skutkoch 2/ a 3/,

2. S. N., F. Q., K. S., O. D., W. D., K. D., W. Z. a doposiaľ presne neustálená osoba sa dňa 4. septembra 2008 v ranných hodinách stretli v herni v I. na C. ulici č. XX, kde sa dohodli na realizácii predstieranej policajnej akcie proti O. D., ktorý mal byť vylákaný pod zámienkou kúpy drogy s úmyslom získať od neho finančné prostriedky a neustálené množstvo omamných látok, všetci spolu prejednali možnosti a dohodli sa, že použijú C. U. na vylákatie O. D. na stretnutie a po tom, čo zistili, že O. D. je prostredníctvom telefónu nedostupný, usmernili C. U., aby telefonicky vylákal na stretnutie F. D. pod zámienkou nákupu dávky drogy s tým, že následne budú žiadať výkupné od jeho brata O. D., následne mu C. U. zavolať, že bude večer potrebovať „tovar“, nato sa večer toho istého dňa opäť všetci stretli v herni, odkiaľ okrem O. D., ktorý dal súhlas na vykonanie činu, odišli k H. (Z.) v extraviláne mesta I., kde sa stretli s ďalšími dvoma doposiaľ neustálenými osobami, S. N., F. Q., K. S. a uvedené spolu tri neustálené osoby sa prezliekli do odevov s označením „Polícia“ a pripravili si zbrane a W. D., K. D. a W. Z. ďalej utvrdzovali C. U. k spolupráci a ten zatelefonoval F. D., s ktorým si napokon dohodol stretnutie pri H., W. D., K. D. a W. Z. sa presunuli späť do herne, v čase medzi 21:30 hod. a 22:30 hod. sa k H. dostavil F. D. spolu so svojou priateľkou S. V. s vozidlom zn. A. s evidenčným číslom I., ktorým zišiel asi 50 m od križovatky ciest smerujúcich na obec I. a J. pri I. mimo cesty smerom k jazeru, kde zastavil a potom, čo sa s vozidlom pohol, mu cestu s vozidlom zn. C. so zapnutými zvláštnymi výstražnými svetlami modrej farby a ďalším vozidlom zablokovali S. N., F. Q., K. S. spolu s uvedenými tromi nezistenými osobami, čím ho donútili s vozidlom zastaviť, rýchlo vystúpili z vozidiel s výkrikmi „polícia“ a so zbraňami v rukách mierili na poškodených F. D. a S. V. a prinútili ich vystúpiť z vozidla a ľahnúť si tvárou k zemi, pričom sa pýtali, či majú pri sebe zbrane a drogy, oboch kľakli na chrbát a nasadili pleteninové kukly a F. D. na ruky kovové putá a S. V. plastovú spúšťačnú pásku, potom ich naložili na zadné sedadlá svojho C. a viezli ich smerom na obec J. pri I., kde išli aj so svojim ďalším vozidlom a s vozidlom zn. A., kde asi dvesto metrov pred obcou odbočili vpravo na cestu smerom k bývalému termálnemu kúpalisku, kde približne po 50 metroch zastavili a oboch poškodených vytiahli z vozidla a prikázali im kľaknúť si do trávy, prehľadali F. D. a zobrali mu mobilný telefón zn. R. so SIM kartou s tel. č. XXXX XXX XXX a ďalej prehľadali vozidlo A., odkiaľ zobrali mobilný telefón zn. R. bez SIM karty a občianske preukazy poškodených, pričom sa F. D. pýtali, kde má drogy, po jeho negatívnej odpovedi ho jeden z páchatel'ov udrel do hlavy, takisto aj S. V., následne oboch poškodených

naložili späť do vozidla a so svojimi vozidlami sa presúvali po ceste I. triedy č. XX smerom od I. na I., kde po približne 2,5 km odbočili vpravo, kde prešli cez most nad riekou F. smerom k športovému letisku, kde po približne 100 m zastavili a poškodených vytiahli z vozidla a dali ich kľaknúť do trávy, zisťovali, kde je poškodeného brat O. D. a kontakt na neho, pričom sa správali agresívne a poškodeného bili, udierali päťami do spánkových častí hlavy a strkali kolenom, poškodený uviedol kontakt na svojho brata, pričom sa hovor nepodarilo nadviazať, ďalej sa začali poškodenému vyhrážať, že mu zlomia väz lusknutím prsta a pritom mu pomaly kývali hlavou zo strany na stranu, ďalej sa vyhrážali poškodeným, že ich „dopichajú nožom, podrežú jak divé svine“, hodia do blízkej rieky, K. S. pristúpil poškodenému prst a povedal, že mu ho odreže a vynucovali tak spoluprácu a oznámenie iného kontaktného telefónneho čísla na brata alebo osobu, s ktorou sa môže nachádzať, poškodený uviedol kontakt na spoločného priateľa S. I., s ktorým sa spojili prostredníctvom mobilného telefónu poškodeného, ktorého dali k telefónu, po prerušení spojenia od S. I. obdržali v čase o 23:29 hod. SMS správu oznamujúcu, že brat poškodeného je v Chorvátsku, pri následnej telefonickej komunikácii s S. I. v čase o 23:36 hod. poškodenému pod fyzickým nátlakom prikázali povedať, že je v poriadku, následne S. N. prijal na mobilnom telefóne hovor od O. D., od ktorého žiadal výkupné za brata vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,84 Eur), ktoré mal priniesť v taške pod nadjazd za T. na diaľnici A. v smere z D. do I. a stanovil čas 30 minút, O. D. prisľúbil, že výkupné 2.000.000,- Sk (66.387,84 Eur) skúsi zabezpečiť, ale uviedol, že je v Chorvátsku, následne páchatelia sňali putá poškodenému F. D. a zviazali mu ruky za chrbtom s nohami a poškodenú S. V. priviazali k nemu a všetci ušli s vozidlami z miesta činu,

3. S. N. a F. Q. v presne nezistenom čase koncom roku 2008, resp. začiatkom roku 2009 oslovili W. Z. s tým, že v K. je diler, ktorý predáva drogy, dobre na tom zarába a nikomu neplatí a spolu s W. D. a K. D. premysleli zrealizovanie donútenia osoby platiť za poskytovanie ochrany a zaplatiť fiktívnu pokutu, zamýšľané spáchanie činu nahlásili a prejednali s O. D., ktorý im dal súhlas na vykonanie činu a 27. januára 2009 W. D., K. D. a W. Z. vyzvali poškodeného S. K. v mieste jeho bydliska na J. ulici č. X v K., aby nastúpil do motorového vozidla zn. C., striebornej farby s evidenčným číslom I., ktoré užíval W. D., do ktorého poškodený zo strachu nastúpil, K. D. a W. Z. si sadli vedľa poškodeného na zadné sedadlá a W. D. viedol vozidlo, následne s vozidlom jazdili v K. a okolí, pričom vo vozidle bola na viditeľnom mieste umiestnená mačeta a bejzbalová páka, počas jazdy poškodenému povedali, že sú od W. a že spravil chybu, lebo predáva „trávu“ v ich rajóne a nikomu sa neozve a zarába, akoby sa nič nedialo a že bude platiť za ochranu 5.000,- Sk (165,97 Eur) mesačne, lebo bude zle, s čím zo strachu súhlasil a že zaplatí 200.000,- Sk (6.638,78 Eur) ako „pokutu“ a poškodeného dopravili späť pred jeho bydlisko a povedali mu, že o dve hodiny sa ozvú a má zohnať peniaze, následne v ten istý deň sa s poškodeným skontaktovali a v I. ho W. Z. a K. D. zobrali do motorového vozidla, ktoré užíval K. D., pričom za nimi išiel vo svojom vozidle W. D., vo vozidle sa K. D. poškodenému, ktorý požadovanú hotovosť nemal, vyhrážal mačetou, pričom na poškodeného kričal, že si poškodený robí z nich srandu a že keď niekde niečo povie, že on už bol zavretý, že jemu nevádi a poškodeného zabije, zároveň poškodenému K. D. a W. Z. povedali, že idú za šéfom si to vysvetliť a že prídu chalani z D. a oni to s ním vyriešia a odviezli poškodeného na slepú cestu z kruhového objazdu na ceste X. triedy č. XXX medzi I. a obcou C. pri logistickom parku, kde z vozidla zn. C. vystúpili S. N. a F. Q. spolu s minimálne jednou doposiaľ nezistenou osobou a spolu s W. D., K. D. a W. Z. obkľúčili poškodeného, ktorý vystúpil z vozidla, v ktorom ho dopravili a S. N. začal na poškodeného kričať, že do druhého dňa chcú 200.000,- Sk (6.638,78 Eur) v eurách, že peniaze chcú za to, že povedal, že robí pre W., ak ich nedonesie, bude zle a dolámu ho a ak udalosť nahlási polícii, „urobia to proti nemu“, následne poškodeného K. D. a W. Z. vzali späť do vozidla, kde mu cestou do I., kde vystúpil, povedali, že bude pre neho lepšie, ak zoženie peniaze a potom bude platiť len za ochranu a takéto veci sa mu už nestanú, v nasledujúcich dňoch poškodeného telefonicky kontaktovali, či už zabezpečil hotovosť, pričom poškodený uvádzal, že hotovosť zháňa, následne sa O. D. informoval u ostatných na úspešnosť získania finančných prostriedkov od poškodeného,

4. O. D., W. D., K. D. a W. Z. sa v presne nezistený deň v letných mesiacoch roku 2007 spolu dohodli, že donútiť majiteľa fitnes centra na J. ulici v I., ktorým bol D. C., aby mohli za poskytovanie ochrany zadarmo navštevovať posilňovňu alebo aby im za to platil, nahlásili zamýšľané spáchanie činu K. D., ktorý tiež posilňovňu navštevoval a ten im dal súhlas na vykonanie činu, W. D., K. D. a W. Z. začali

pravidelne navštevovať fitness centrum bez úhrady vstupného a ďalších služieb, ktoré prisľúbili D. C. uhradiť po mesiaci, vzniknutý dlh vo výške 2.600,- Sk (86,30 Eur) následne neuhradili a navrhli poškodenému D. C., že mu nezaplatia a on bude mať od nich pokoj s tým, že ak bude mať nejaké problémy, môže sa na nich obrátiť a oni to vyriešia, poškodený nesúhlasil a následne sa W. D., K. D. a W. Z. dostavili v presne nezistený deň v lete v roku 2007 do fitness centra na J. ulici v I., kde poškodeného nútili pristúpiť nato, aby mohli zadarmo navštevovať posilňovňu alebo aby im za poskytovanie ochrany platil, pričom sa dopĺňali a kričali na neho „koho máš za sebou?, komu platíš?, čo si myslíš, že keď si z D., že tu nemusíš platiť za ochranu?, keď niekam prídeš do nejakého podniku, tak sa ti ľahko môže stať, že odtiaľ nevyjdeš živý, čo nevieš, ako to tu chodí?, tu sa treba s nami dohodnúť“, načo poškodený nechcel pristúpiť a približne po dvoch mesiacoch, keďže poškodený nechcel platiť, O. D., W. D. a W. Z. prejednali podpálenie priestorov posilňovne a dňa 10. januára 2008 v čase približne o 02:00 hod. W. D. a W. Z. v I. na J. ulici č. XX/E poškodili ohňom vchodové plastové dvere vedúce do posilňovne poškodeného D. C. tak, že W. Z. polial dvere benzínom a W. D. benzín podpálil, čím vlastníčkovi objektu poškodenej spoločnosti J., s.r.o., so sídlom Q. XX, I. spôsobili škodu vo výške 1.361,95 Eur,

5. W. D. prijal pred dňom 9. apríla 2008 objednávku na podpálenie kaderníctva A.-R. za odmenu vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), W. D. s W. Z. prevzali zálohu v hotovosti 25.000,- Sk (829,85 Eur) a nahlásili zamýšľané spáchanie činu O. D., ktorý im povedal, že prevádzka nepatrí konkurenčnej skupine a dal súhlas na vykonanie činu, W. D. a W. Z. uviedli J. I., že je potrebné vykonať p odpálenie kaderníctva, s čím súhlasil a následne W. D. a W. Z. priviezli J. I. k objektu prevádzky kaderníctva A.-R. v D. na A. ulici č. XX, nachádzajúcej sa na 1. nadzemnom podlaží spoločných priestorov 12 - poschodového obytného domu pod bytmi na vyšších poschodiach, J. I. miesto obhliadol a premyslel spôsob založenia požiaru a dňa 9. apríla 2008 v skorých ranných hodinách sa W. D., W. Z. a J. I. dostavili s vozidlom na parkovisko na susediacej ulici s prevádzkou kaderníctva, kde W. D. a W. Z. zostali čakať na J. I., ktorý odišiel k prevádzke kaderníctva A.-R., kde v čase približne o 03:30 hod. rozbil sklenenú výplň okna kaderníctva a cez vytvorený otvor do priestorov nalial benzín z pripravených fliaš, ktorý podpálil horiacim obväzom a z miesta ušiel na parkovisko, odkiaľ spolu s W. D. a W. Z. s vozidlom odišli z okolia miesta činu, po náhodnom spozorovaní a oznámení požiaru občanmi sa na miesto dostavili príslušníci Hasičského a záchranného zboru v Bratislave, ktorí stihli zabrániť šíreniu požiaru do susediacich obývaných bytových priestorov a zabezpečili odvetranie celého zasiahnutého objektu bytového domu a do 04:38 hod. uvedeného dňa vytvorený požiar zlikvidovali, pričom požiarom bola poškodená kancelária kaderníctva, jeho vybavenie a zničené účtovné doklady, kadernícky a kozmetický materiál, čím bola prevádzkovateľke kaderníctva živnostníčke K. I., so sídlom B. I. X, I., spôsobená škoda vo výške najmenej 369.411,- Sk (12.262,20 Eur) W. D. a W. Z. následne od doposiaľ nezistenej osoby vystupujúcej ako sprostredkovateľ objednávky prevzali zostatok dohodnutej odmeny vo výške 20.000,- Sk (663,88 Eur), sprostredkovateľ si ponechal 5.000,- Sk (165,97 Eur), W. D. a W. Z. odovzdali zo získaných prostriedkov hotovosť 10.000,- Sk (331,94 Eur) O. D. a 5.000,- Sk (165,97 Eur) J. I. a zostatok si rozdelili,

6. D. U. na prelome rokov 2008 - 2009 nezisteným spôsobom zaobstaral falšované slovenské diaľničné nálepky na rok 2009 v presne neustálenom počte pre motorové vozidlá s celkovou hmotnosťou nad 12 t, ktorých hodnota bola 810 Eur a platnosť 9 mesiacov, pre vozidlá od 3,5 t do 12 t, ktorých hodnota bola 495 Eur a platnosť 9 mesiacov a celoročné diaľničné nálepky pre vozidlá do 3,5 t, ktorých hodnota bola 36,50 Eur, ktoré najmenej v piatich prípadoch zo všetkých troch druhov odovzdal X. J., ktorý zabezpečil predaj týchto diaľničných nálepiek prostredníctvom O. D., W. D., W. Z., K. D. a F. J., pričom všetci menovaní vedeli o diaľničných nálepkách, že sú zaobstarané neoprávneným spôsobom a že nepochádzajú od Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., zväčša samostatne ponúkali priebežne na predaj v Senci, v Dunajskej Strede, v Nitre a iných miestach, získaným odberateľom diaľničné nálepky predávali ako pravé vo väčšine prípadov spolu s falošnými daňovými dokladmi o ich úhrade, ktoré doklady zabezpečili D. U. a X. J., diaľničné nálepky predávali za cenu, ktorá bola cca 50 % ich nominálnej hodnoty, zo získanej sumy odvádzali časť D. U. podľa jeho požiadaviek a zostávajúcu časť si delili rovným dielom X. J., O. D., W. D., W. Z., K. D. a F. J., spoločne odpredali zo všetkých troch druhov diaľničných nálepiek neustálený počet kusov v hodnote najmenej 40.000 Eur a prípade predaja

ďalších 67 kusov diaľničných nálepiek pre motorové vozidlá s hmotnosťou do 3,5 t v celkovej hodnote 2.445,50 Eur a 119 kusov diaľničných nálepiek pre motorové vozidlá od 3,5 t do 12 t v celkovej hodnote 58.905 Eur, ktoré boli vydané svedkom Z., by celkom spôsobili Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava škodu vo výške 101.350,50 Eur,

7. K. S. prijal pred dňom 20. novembra 2008 objednávku na vykonanie ublíženia na zdraví osobe Dr. L. N., štátny občan Rakúskej republiky, za odmenu 40.000,- Sk (1.327,76 Eur), oznámil to W. D., K. D. a W. Z., ktorí zamýšľané spáchanie činu nahlásili O. D., ktorý dal na jeho vykonanie súhlas, K. S. zistil, kde býva poškodený Dr. L. N., na akom motorovom vozidle jazdí a zabezpečil fotografiu poškodeného, K. S., K. D., W. D. a W. Z. obhliadli okolie zisteného bydliska osoby a pripravovaného miesta spáchania činu v D. na T. ulici a stretli sa v herni v I. na C. ulici č. XX, kde naplánovali čin, rozdelili si úlohy a mali už zabezpečené bejzbalové palice a teleskopické tyče, pričom sa dohodli, že vozidlom, ktoré zabezpečí W. D. a W. Z. a ktoré bude riadiť K. S., zablokujú vozidlo poškodeného v D. na T. ulici a K. D., W. D. a W. Z. prekonajú prípadné uzamknutie a násilím ho vytiahnu z vozidla, intenzívne ho zbijú tak, aby musel byť dlhodobejšie hospitalizovaný a zlomia mu dolnú končatinu, pričom ak by k zlomenine nedošlo pri bití poškodeného, zlomia mu nohu o vozidlo a z miesta činu na svojom vozidle ujdú, následne W. D. a W. Z. v I. zabezpečili vozidlo C. s evidenčným číslom I. a dňa 20. novembra 2008 sa v ranných hodinách stretli v I. K. D. a W. Z. bez W. D., ktorý sa nestihol v stanovený čas dostaviť, sa s uvedeným vozidlom priviezli do D., kde sa stretli s K. S., ktorý začal riadiť vozidlo a presunuli sa na T. ulicu v D., kde si na naplánovanom mieste parkovania a vyčkávania na poškodeného K. D. k sebe zo zeme vzal skalú, potom ako zbadali vozidlo O. s evidenčným číslom D., ktoré riadil poškodený, sa zaradili za neho a následne ho predbehli a náhlým zastavením a zablokovaním ho donútili so svojim vozidlom v čase o 08:30 hod. zastaviť, z vozidla vystúpili K. D. a W. Z. s prehodenými kapucňami cez hlavy a kričali na poškodeného, aby vystúpil a pokúsili sa otvoriť vodičove dvere, poškodený zostal sedieť uzamknutý vo vozidle a následne jeden z nich hodil dvakrát do okna ľavých predných dverí pripravenú skalú, čím došlo k poškodeniu okna a lišty, pričom okno sa nerozbilo a následne poškodený začal s vozidlom cúvať a K. D. a W. Z. vzhľadom na okolitú zintenzívnenú premávku nastúpili späť do vozidla C., kde ich čakal K. S. a z miesta činu rýchlo ušli a spôsobili tak na majetku vlastníka vozidla spoločnosti Slovak Parcel Service, s.r.o., so sídlom Senecká cesta 1, Ivanka pri Dunaji, škodu vo výške 303,13 Eur,

8. O. D. zadal pred dňom 28. mája 2008 úlohu W. D. a W. Z., aby zistili, kde býva odparkované a kadiaľ jazdí motorové vozidlo zn. R., ktoré užíval S. C., nar. XX. V. XXXX a zabezpečili jeho podpálenie, následne W. D. a W. Z. zistili, kde býva vozidlo odparkované, premysleli únikové trasy po vykonaní činu a oslovili J. I., ktorý súhlasil s vykonaním podpálenia vozidla a pripravil prostriedky na založenie požiaru, pričom na horľavinu mu poskytli finančné prostriedky, nahlásili O. D. pripravené vykonanie požiaru vozidla, s čím súhlasil a v nočných hodinách zo dňa 28. mája 2008 na dňa 29. mája 2008 W. D. a W. Z. skontrolovali prítomnosť vozidla v mieste obvyklého parkovania na R.. X K. v I. a dostavili sa pre J. I., označili a ukázali mu predmetné osobné motorové vozidlo zn. R. s evidenčným číslom I., číslo karosérie: S., trasu úniku a parkovisko, kde ho budú čakať, kde sa spolu vo svojom vozidle presunuli a následne J. I. odišiel k miestu parkovania vozidla zn. R. na R.. X. K. v I., počkal na neprítomnosť osôb a v čase približne o 01:25 hod. dňa 29. mája 2008 polial prednú časť vozidla benzínom, ktorý podpálil horiacim obväzom a ušiel na dohodnuté miesto, odkiaľ spolu s W. D. a W. Z. odišli, vzniknutým požiarom bola poškodená predná kapota, čelné okno, predné plastové podblatníky, plastové lemy predných blatníkov, pneumatiky prednej nápravy, predný ľavý bixenónový svetlomet, ľavý plastový prah a zariadenia umiestnené v morovom priestore uvedeného vozidla, čím jeho vlastníkovi K. C., nar. XX. V. XXXX, spôsobili škodu vo výške 15.145,85 Eur.

Špecializovaný trestný súd obvinenému O. D. podľa § 186 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia veci - mobilný telefón značky R., IMEI XXXXXX/XX/XXXXXX/X s batériou a SIM kartou T Mobile XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX-XB, PIN XXXX, vlastníkom ktorých sa podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona stal štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený aj ochranný dohľad na 3 roky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolaní prokurátora a obvinených K. D., O. D., F. J. a X. J. podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste ohľadom obvineného F. J..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku mu podľa § 295 ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h/, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému F. J. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol uložený aj trest prepadnutia veci - mobilný telefón značky R., IMEI:XXXXXX/XX/XXXXXX/X, SIM kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX-XB.

Podľa § 56 ods. 1, 57 ods. 3 Trestného zákona mu uložil peňažný trest vo výmere 1000 Eur, s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

Zároveň zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok z 5. marca 2012, sp. zn. 2T/41/2012, vo výroku o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora a obvinených K. D., O. D. a X. J. zamietol.

Proti uvedenému rozsudku podal obvinený O. D., prostredníctvom svojho obhajcu, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, teda že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, teda že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní zopakoval výhrady obsiahnuté v odôvodnení odvolania. Namietal, že zo strany súdov došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu, keď ignorovali jeho výhrady k zákonnosti dôkazov získaných v prípravnom konaní po vznesení obvinenia a o takéto nezákonné dôkazy opreli záver o jeho vine. Ďalej namietal celé konanie pred Špecializovaným trestným súdom, najmä skutočnosť, že po prejednaní obžaloby došlo k vylúčeniu jeho trestnej veci na samostatné konanie, senát nevyhovel návrhom obhajoby na vypočutie svedkov, nebol v konaní skúmaný jeho duševný stav, hoci bolo zrejmé, že nebol schopný vnímať priebeh trestného konania (v dôsledku úmrtia jeho brata), nedôvodne bola na niektorých hlavných pojednávaniach vylúčená verejnosť, pri vypočutí svedka Z. nebolo umožnené vykonanie konfrontácie s obvinenými a poškodenými, senát postupoval v rozpore s ustanovením § 260 Trestného poriadku, keď neoboznámil obvineného s obsahom výpovede ostatných obvinených vypočutých v jeho neprítomnosti. Obvinený tiež namietal nedôveryhodnosť svedkov, ktorí ho usvedčujú z trestnej činnosti, skutočnosť, že senát na pojednávaní oboznamoval utajované

skutočnosti, hoci v tom čase oboznamované príkazy už nemali byť utajované a mali byť súčasťou spisu, nebol mu poskytnutý dostatočný čas na preštudovanie spisu, senát Špecializovaného trestného súdu bol voči nemu zaujatý, bol nesprávne zaviazaný na náhradu škody, ktorú poškodenej spôsobil výlučne J. I..

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku obvinený zopakoval námietky uvádzané už v súvislosti s porušením práva na obhajobu, najmä že došlo k vykonaniu verejného zasadnutia o predbežnom prejednaní obžaloby bez jeho prítomnosti a tiež skutočnosť, že po vylúčení jeho trestnej veci na samostatné konanie boli v pôvodnej veci vedenej pod sp. zn. PK 1T 26/2011 vykonané 3 hlavné pojednávania bez toho, aby bol účastníkom tohto konania.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku namietal nezákonnosť vykonaných dôkazov z dôvodu, že svedkovia po poučení o práve odmietnuť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku sa výslovne pred súdom nevyjadrili, či toto právo využívajú alebo nie, tiež že svedkovia neboli dotazovaní na pomer k veci a stranám konania. Ďalej namietal výsluch znalcov Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru k posudkom, ktoré vyhotovili, hoci uznesenia o pribratí znalcov neboli vôbec obvineným a obhajobe doručované. Poukazoval aj na výsluch iných znalcov, ktorí neboli zo strany súdu vôbec dotazovaní na ich prípadný pomer k veci či účastníkom konania. V rozpore so zásadou kontradiktórnosti senát Špecializovaného trestného súdu sám pribral znaleckú organizáciu Kriminalistický a expertízny ústav z rôznych odvetví, hoci znalecké posudky v týchto veciach už boli zabezpečené v prípravnom konaní nelegálnym spôsobom a súd s takýmto nelegálnym dôkazom nemal manipulovať.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, obvinený namietal výšku uloženého trestu, pretože súd vôbec u neho neskúmal možnosť nápravy a nezohľadnil ustanovenie § 34 Trestného zákona.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený namietal nesprávne právne posúdenie skutkov. Podľa jeho názoru zistenia z dokazovania nenapĺňajú ani jeden z možných znakov objektívnej stránky jemu pripisovaných trestných činov. Z dokazovania tiež nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by skutky, za ktoré bol odsúdený, spáchal zavinene vo forme úmyslu, či už priameho alebo nepriameho. Súd nekriticky a nesprávne prevzal do rozsudku celú skutkovú vetu v obžalobe opísaných skutkov v bodoch 2 až 7 a 9 a sám svojvoľne upravoval znenie skutkovej vety v skutku č. 1, a teda naprával pochybenia a nedostatky prokurátora. V žiadnej zo skutkových viet nie je správne uvedená forma spáchania trestnej činnosti z jeho strany.

V závere dovolania obvinený žiadal, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, sp. zn. 6To 6/2013, a konaním a rozhodnutiami, ktoré tomuto rozsudku predchádzali, bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T 26/2011, v časti týkajúcej sa obvineného O. D. a prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Trestného poriadku sa k dovolaniu vyjadrili obvinený X. J. a poškodená K. V. (predtým I.). Obvinený X. J. podané dovolanie považuje za náležité a správne, obsahujúce pravdivé a argumentmi podopreté tvrdenia preukazujúce porušenie zákona. Zároveň dáva súdu do pozornosti, že dovolanie obsahuje iba popis tých porušení zákona, ktoré sa týkajú obvineného O. D., avšak podľa jeho názoru bol počas celého trestného konania porušený zákon aj v ďalších bodoch, vo vzťahu k jeho osobe, ktoré bližšie špecifikoval.

Poškodená K. V. (predtým I.) nesúhlasila s tvrdeniami obvineného vo vzťahu k náhrade škody. Poukazovala na to, že oba rozsudky uzatvárajú, že skutok pod bodom 5/ sa stal a spáchal ho obvinený D., pričom následkom tohto konania jej bola spôsobená škoda vo výške 12.262,20 Eur, čo vyplýva jednak z výpovede svedkov I., Z., ako aj znalca plk. RNDr. Milkvíka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku, na ktorých naplnenie obvinený poukazuje v písomných dôvodoch dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Je potrebné uviesť, že námietky, ktoré sú obsahom podaného dovolania, uplatňoval obvinený už v priebehu konania na súde prvého stupňa, ako aj v rámci odvolacieho konania, pričom týmito námietkami sa oba sudy v potrebnom rozsahu zaoberali, a preto v tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenia oboch rozsudkov.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak právo obvineného na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaniu a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Obvinený namietal, že bolo vykonané verejné zasadnutie o predbežnom prejednaní obžaloby v jeho prítomnosti, hoci existovala dôvodná pochybnosť o jeho spôsobilosti plnohodnotne chápať zmysel trestného konania. Najvyšší súd poukazuje na správu z Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, ktorá sa nachádza v časti spisu PK-IT 38/2011 na čl. 153, a z ktorej vyplýva, aká liečba bola poskytnutá obvinenému O. D. pri prepustení z nemocnice, pričom uvedená medikácia nemala vplyv na jeho spôsobilosť. V uvedenej správe bolo zároveň konštatované, že obvinený D. pri prepustení bol plne spôsobilý podrobiť sa úkonom pre orgány činné v trestnom konaní, vrátane súdneho pojednávania, preto Špecializovaný trestný súd nemal dôvod nevykonať predmetné verejné zasadnutie.

Neobstojí námietka obvineného, že senát v rozpore s ustanovením § 260 Trestného poriadku, tretia veta zaužívaným spôsobom neoboznámil ostatných obvinených s výpoveďami spoluobvinených, ktorí boli vypočúvaní v ich neprítomnosti. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 12. septembra 2011 (zv. XXIII, čl. 7567) vyplýva, že predseda senátu opatrením podľa § 260 Trestného poriadku určil poradie výsluchu obvinených nasledovne: K. D., F. J., S. N., F. Q., K. S., X. J., D. U. a C. U.. Po vypočutí jednotlivých obvinených títo ostali v pojednávacej miestnosti, pričom im bolo umožnené osobne alebo

prostredníctvom svojich obhajcov klásť ostatným vypočúvaným otázky. Zo spisu je tiež zrejmé, že obvineným súd poskytol výpovede ostatných spoluobvinených za účelom vyjadrenia sa k nim (zv. XXIV, č.l. 7704). Možno konštatovať, že predseda senátu postupoval dôsledne v súlade s ustanovením § 260 Trestného poriadku a v tomto smere ani najvyšší súd nezistil žiadne pochybenie.

Obvinený tiež namietal, že po vylúčení jeho veci na samostatné konanie došlo k vykonaniu 3 hlavných pojednávaní v pôvodnej trestnej veci PK-1T 26/2011, na ktorých boli vypočutí ostatní spoluobvinení a ktorých sa nemohol zúčastniť, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že porušením práva na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sa rozumie len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. O takéto porušenie v uvedenom prípade nešlo, keďže obvinený mal právo v priebehu celého trestného konania nazrieť do spisu a oboznámiť sa s dovtedy vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a najmä jeho práva v priebehu celého konania aktívne využíval jeho obhajca, ktorý na uvedených hlavných pojednávaniach bol prítomný. Zároveň je potrebné uviesť, že každý obvinený v predmetnej trestnej veci bol vypočutý v neprítomnosti doposiaľ nevypočutých obvinených - teda žiaden obvinený nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu obvinených, ktorí boli vypočutí pred ním. Okrem toho ostatní obvinení vo vzťahu k O. D. vypovedali len v tom zmysle, či obvineného poznajú, pričom následne využívali právo odmietnuť vypovedať. Súčasne je potrebné uviesť, že zo spáchania trestnej činnosti obvineného usvedčuje najmä výpoveď svedka W. Z., ktorý bol vypočúvaný na hlavnom pojednávaní 19. októbra 2011 (teda v čase po spojení veci obvineného s trestnou vecou PK-1T 26/2011) a za prítomnosti jeho obhajcu, pričom obvinený sa hlavného pojednávania v dňoch 18., 19. a 20. októbra 2011 nezúčastnil na vlastnú žiadosť. Obvineného zo spáchania trestnej činnosti usvedčuje aj spoluobvinený K. D., ktorý bol na vlastnú žiadosť v plnom rozsahu vypočutý po zrušení veci zo strany odvolacieho súdu, a to za prítomnosti obhajcu Mgr. Dávida Štefanka, čím boli v plnom rozsahu zachované práva obvineného na obhajobu.

Porušovanie práva na obhajobu videl obvinený aj v tom, že súd nevyhovел návrhu obhajoby na konfrontáciu chráneného svedka W. Z. s obvineným F. J. a poškodenými K. a C.. Súd svoj postup odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 125 ods. 3 Trestného poriadku, hoci toto ustanovenie sa aj podľa komentára k Trestnému poriadku vzťahuje len na osoby, ktorých identita je utajená. Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na znenie ustanovenia § 125 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ustanovenia § 125 ods. 1 a 2 Trestného poriadku sa nepoužijú v prípade agenta, ohrozeného svedka, chráneného svedka a svedka, ktorého totožnosť je utajená; to neplatí v prípade agenta, ktorý súhlasil s odhalením svojej totožnosti. V zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 256/1998 Z. z. o ochrane svedka a o zmene a doplnení niektorých zákonov chráneným svedkom sa na účely tohto zákona rozumie osoba zaradená do programu ochrany svedka. Keďže svedok W. Z. bol v zmysle citovaného ustanovenia zaradený do programu ochrany svedka, spĺňa status chráneného svedka, a teda s odkazom na ustanovenie § 125 ods. 3 Trestného poriadku Špecializovaný trestný súd postupoval správne, keď zamietol návrh obhajoby na vykonanie konfrontácie.

Neobstoí ani námietka obvineného, že na výsluch svedka Z., spôsobom uvedeným v § 134 ods. 3 Trestného poriadku, nebol žiaden dôvod, keďže hlavné pojednávanie sa konalo v areáli Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a bolo na ňom množstvo ozbrojených „kukláčov“ a iných príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Podľa § 134 ods. 1 Trestného poriadku svedok, ktorý sa pre svoj vek, chorobu, telesnú alebo duševnú poruchu, alebo z iných vážnych dôvodov nemôže dostaviť na výsluch, môže byť vypočutý pomocou technických zariadení určených na prenos zvuku a obrazu. Podľa ustanovenia § 134 ods. 3 Trestného poriadku ustanovenie podľa § 134 ods. 1 Trestného poriadku sa primerane použije aj pri výsluchu ohrozeného svedka alebo chráneného svedka, ktorému sa poskytuje pomoc podľa osobitného zákona.

Samotná okolnosť, že ide o chráneného svedka, indikuje bezpečnostné riziká, ktoré sú, najmä v prípade svedectva o násilnej trestnej činnosti, „iným vážnym dôvodom“ tak, ako to má na mysli vyššie citované ustanovenie. Takýmto dôvodom je nepochybne bezpečnostné hľadisko súvisiace s podstatou inštitútu chráneného svedka, a to aj vo vzťahu k účasti na hlavnom pojednávaní, preprave na hlavné pojednávanie

a utajeniu miesta pobytu. Výsluch prostredníctvom zariadenia určeného na prenos obrazu a zvuku, procesne garantovaný účasťou náhradného sudcu, spĺňa všetky kritériá bezprostrednosti a nie je prekážkou uplatnenia práv obvineného.

Čo sa týka námietky obvineného, že na hlavnom pojednávaní 14. novembra 2011 a následne aj 23. januára 2012 súd zneužil svoju právomoc, keď za utajovanú skutočnosť považoval už zrealizované príkazy na odpočúvanie, v dôsledku čoho boli obvinení a ich obhajcovia predsedom senátu vzatí do jednorazového sľubu mlčanlivosti a JUDr. Križiak spolu s obvineným J. po odmietnutí podpísania poučenia, boli vylúčení z pojednávacej miestnosti, najvyšší súd konštatuje nasledovné:

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“) utajovanou skutočnosťou sa rozumie informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (ďalej len "neoprávnená manipulácia") a ktorá môže vznikať len v oblastiach, ktoré ustanoví vláda Slovenskej republiky svojím nariadením.

V súlade s § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 216/2004 Z. z., ktorým sa ustanovujú oblasti utajovaných skutočností, utajovaná skutočnosť môže vzniknúť (okrem iného) v oblasti používania informačno-technických prostriedkov a informačno-operatívnych prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti (písm. j) a rozhodnutí, návrhov, žiadostí a informácií súvisiacich s úkonmi v trestnom konaní, ktoré by mohli ohroziť životy alebo bezpečnosť jednotlivých fyzických osôb alebo by mohli viesť k mareniu trestného konania (písm. r).

S ohľadom na ustanovenia § 2 písm. e/ a § 7 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností rozhodnúť o zmene či zrušení stupňa utajenia utajovanej skutočnosti, ak pominula potreba jej ochrany v určenom stupni utajenia, je vo výlučnej právomoci pôvodcu utajovanej skutočnosti.

Nakoľko v čase vykonania predmetných pojednávaní na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku nebol zrušený stupeň utajenia príkazov na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo - zvukových záznamov, správne postupoval súd, keď v zmysle § 249 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil verejnosť z časti hlavného pojednávania, kde mali byť strany oboznámené s utajovanými skutočnosťami a následne obvinených, ako aj ich obhajcov, vzal do jednorazového sľubu mlčanlivosti. Skutočnosť, že obhajca JUDr. Križiak a obvinený F. J., sa svojím postojom, kedy odmietli podpísať poučenie a vyhlásenie o mlčanlivosti, pripravili o účasť na časti hlavného pojednávania, nemôže naplňať porušenie práva na obhajobu obvineného D., ktorého druhý obhajca JUDr. Jakubčík sa v pojednávacej miestnosti v čase oboznamovania s utajovanými skutočnosťami nachádzal. Rovnako postoj obvineného J., ako aj obhajcu JUDr. Križiaka, pre ktorý boli vylúčení z časti pojednávania, nemá vplyv na vykonávanie dôkazov, a teda nemožno povedať, že v dôsledku ich neprítomnosti by boli dôkazy vykonávané nezákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že v priebehu konania Špecializovaný trestný súd odmietol konať a rozhodnúť o jeho odôvodnených námietkach zaujatosti, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že námietky obvineného smerovali predovšetkým k spôsobu konania a rozhodovania prvostupňového súdu, preto súd správne postupoval, keď s ohľadom na vyššie citované ustanovenie o predmetných námietkach nekonal.

K ostatným námietkam dovolateľa ohľadom nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov, posudzovania vierohodnosti dôkazov a spôsobu ich hodnotenia zo strany súdov dovolací súd konštatuje, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Dovolací súd konštatuje, že v priebehu celého konania postupoval Špecializovaný trestný súd v súlade so zákonom, zaoberal sa návrhmi strán na doplnenie dokazovania a pred skončením dokazovania zdôvodnil, ktoré dôkazy v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku nevykoná.

Neobstoja ani námietky obvineného, že dňa 28. septembra 2011 vykonal senát verejné zasadnutie o prebežnom prejednaní obžaloby a dňa 17. októbra 2011 hlavné pojednávanie pod sp. zn. PK-1T 38/2011 bez toho, aby boli splnené podmienky na ich vykonanie, keďže obhajca JUDr. Križiak nebol o týchto termínoch upovedomený. Je potrebné uviesť, že obvinený O. D. mal v predmetnej trestnej veci zvolených dvoch obhajcov, a to JUDr. Viktora Križiaka a JUDr. Stanislava Jakubčíka. Zo spisového materiálu vyplýva, že termíny oboch úkonov boli obhajcovi JUDr. Križiakovi oznámené, pričom upovedomenie o verejnom zasadnutí si prevzal až 30. septembra 2011 a upovedomenie o hlavnom pojednávaní 21. októbra 2011. O oboch úkonoch bol upovedomený aj obhajca obvineného JUDr. Jakubčík, ktorý sa predmetného verejného zasadnutia, ako aj hlavného pojednávania zúčastnil. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého ak si obvinený zvolil viacerých obhajcov v tej istej veci, povinnosti a práva podľa tohto zákona patria každému z nich. Pri úkonoch podľa tohto zákona stačí prítomnosť len jedného z nich, ak zákon neustanovuje inak. Z uvedeného je zrejmé, že boli splnené podmienky na vykonanie verejného zasadnutia a hlavného pojednávania, keď sa týchto úkonov zúčastnil aspoň jeden z obhajcov obvineného.

V súvislosti s námietkou obvineného týkajúcej sa náhrady škody najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 287 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1 Trestného poriadku, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená. Z popisu skutku v bode 5/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu je zrejmé, že konaním obvineného O. D. (a ďalších osôb) bola poškodená K. I. spôsobená škoda vo výške 12.262,20 Eur. Poškodená si uvedenú škodu v trestnom konaní proti K. D. a spol. vedenom pod sp. zn. PK-1T 26/2011 riadne a včas uplatnila, preto súd správne postupoval, keď obvineného zaviazal na náhradu škody poškodenej. Z ďalších námietok obvineného týkajúcich sa náhrady škody je zrejmé, že tento sa domáha revízie skutkových zistení zo strany prvostupňového súdu, ktoré však najvyšší súd nie je oprávnený skúmať a meniť s ohľadom na

ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku obvinený namietal, že Špecializovaný trestný súd 18. augusta 2011 vykonal verejné zasadnutie o predbežnom prejednaní obžaloby bez prítomnosti obvineného s tým, že trestnú vec obvineného vylúčil následne na samostatné konanie. Je pravdou, že obvinený O. D. sa v čase konania verejného zasadnutia nachádzal v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne. Z dôvodu urýchlenia konania, keďže v uvedenej trestnej veci vystupuje veľké množstvo obvinených, Špecializovaný trestný súd správne postupoval, keď trestnú vec obvineného D. z dôvodu jeho neprítomnosti vylúčil na samostatné konanie a následne pokračoval vo vykonaní verejného zasadnutia vo vzťahu k ostatným spoluobvineným. Následné spojenie vecí postupom podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku bolo procesne konformné, čomu nebráni formulácia „vecí, v ktorých boli podané samostatné obžaloby“ v uvedenom ustanovení. Toto ustanovenie je potrebné vykladať extenzívne, pričom zaužívanej súdnej praxi zodpovedá spojenie vecí, ktoré boli skôr „rozdelené“ vylúčením konania o niektorom skutku alebo proti niektorému obvinenému zo spoločného konania.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený namietal, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací súd tieto námietky preskúmal a zistil, že nie sú dôvodné. Orgány činné v trestnom konaní a súd postupovali tak, aby bol zistený skutkový stav veci bez dôvodných pochybností a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, pričom dôkazy v predmetnej veci získali zákonným spôsobom. Prvostupňový súd tieto dôkazy zákonným spôsobom na hlavných pojednávaniach vykonal a následne ich vyhodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Neobstoí námietka obvineného, že v jeho trestnej veci sa svedkovia na hlavnom pojednávaní výslovne nevyjadrili, či právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku využívajú, vzhľadom k čomu sú všetky výpovede procesne nepoužiteľné.

Dovolací súd zdôrazňuje, že obsah výslovného vyjadrenia svedkov k poučeniu podľa § 130 Trestného poriadku je uvedený v zápisniciach o ich výsluchu z hlavných pojednávaní, a preto tieto dôkazné prostriedky treba považovať za vykonané zákonným spôsobom. Ak prichádza do úvahy poučiť svedka podľa § 130 Trestného poriadku, svedok sa musí výslovne vyjadriť, či toto právo využíva alebo nie. Obsah vyjadrenia musí byť uvedený v zápisnici o výsluchu. Len vtedy možno takýto dôkazný prostriedok považovať za vykonaný zákonným spôsobom. Trestný poriadok však neupravuje presné znenie vyjadrenia. Z takejto právnej úpravy vyplýva, že musí byť urobené tak, aby nevznikli pochybnosti o vôli svedka využiť, resp. nevyužiť toto právo.

Zo zápisníc o výsluchu svedkov na hlavných pojednávaniach je zrejmé, že pred výsluchom boli predsedom senátu riadne poučení v zmysle príslušných zákonných ustanovení vrátane práva podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku, pričom sa vyjadrili, že poučeniu porozumeli a uviedli, že vo výpovedi im nič nebráni. Objektívne okolnosti, za ktorých došlo k prejavu vôle, nevzbudzujú žiadne pochybnosti o vôli svedka nevyužiť právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietkam obvineného o nedoručení niektorých uznesení o pribratí znalcov (po vznesení obvinenia) a následnom nezákonnom vykonávaní znaleckých posudkov, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že týmito námietkami sa zaoberal už odvolací súd, ktorý práve v dôsledku vytýkaných pochybení zrušil rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 23. februára 2012, sp. zn. PK-1T 26/2011, a prikázal mu opätovne konať vo veci. Špecializovaný trestný súd následne uzneseniami (zv. XXXI, č.l 9890 -9916) rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 a § 143 ods. 1 Trestného poriadku o pribratí znaleckej organizácie Kriminalistický a expertízny útvar Policajného zboru na podanie znaleckých

posudkov z odboru kriminalistika, odvetvie: pyrotechnika, grafická diagnostika, kriminalistická toxikológia a kriminalistická a súdna chémia, daktyloskopie a o príbratí znaleckej organizácie Výskumný ústav súdnej optiky s.r.o. na podanie znaleckého posudku z odboru elektrotechnika. Predmetné uznesenia boli doručené jednotlivým obvineným, ako aj ich obhajcom. K novým vypracovaným znaleckým posudkom boli na hlavnom pojednávaní vypočutí jednotliví znalci, pričom Špecializovaný trestný súd pri následnom rozhodovaní v predmetnej trestnej veci vychádzal iba z týchto posudkov, ktoré boli obstarané a vykonané v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že znalci neboli súdom dopytovaní na ich pomer k veci, obvineným či iným stranám konania, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 144 Trestného poriadku, podľa ktorého znalec musí byť pri príbratí upozornený na povinnosť bez odkladu oznámiť skutočnosti, pre ktoré by mohol byť vylúčený alebo ktoré mu vo veci bránia byť činný ako znalec. Orgány činné v trestnom konaní a súd upozorňovali znalcov na túto skutočnosť už v uznesení o príbratí jednotlivých znalcov, pričom títo už následne nemusia byť pred súdom vypočúvaní na ich pomer k veci, či účastníkom konania.

Vo vzťahu k námietke obvineného ohľadom vykonávania listinných dôkazov najvyšší súd konštatuje, že zo zápisníc z hlavných pojednávaní vyplýva, že Špecializovaný trestný súd vykonal listinné dôkazy ich prečítaním v súlade s ustanovením § 269 Trestného poriadku, podľa ktorého písomné vyjadrenia, posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, ktorými sa vykonáva dôkaz na hlavnom pojednávaní, sa prečítajú celé alebo ich časť, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti, a umožní sa do nich nazrieť stranám, a ak je to potrebné, aj svedkom a znalcom. V tomto smere najvyšší súd nezistil žiadne porušenie zákona.

Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou dovolateľa, že s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2014, sp. zn. PL. ÚS 10/2014, ktorým bola pozastavená účinnosť § 58 ods. 5 až 7 a § 63 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, sú dôkazy získané postupom podľa § 116 Trestného poriadku nezákonné. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že dovolaciemu súdu je známy aj nález Ústavného súdu SR z 29. apríla 2015 v danej veci, ktorým bol vyslovený nesúlad ustanovení § 58 ods. 5 až ods. 7, § 63 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, § 116 Trestného poriadku a § 76a ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ods. 3 a čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, ods. 3, čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zmena, resp. zrušenie procesných predpisov, ku ktorým dôjde prijatím neskoršieho zákona, resp. rozhodnutia ústavného súdu platí vždy do budúcnosti, t. j. nemá spätnú účinnosť a nemôže sa uplatniť pri hodnotení prípustnosti dôkazov vykonaných skôr, v súlade s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou. V danej trestnej veci boli údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke zabezpečené v čase pred rozhodnutím Súdneho dvora a Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to plne v súlade s Trestným poriadkom, preto tu v žiadnom prípade nie je možné uplatniť tzv. pravú retroaktivitu, ktorá by spätne spôsobila neprípustnosť použitia týchto dôkazov.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku obvinený namietal výšku uloženého trestu. Dovolací súd poznamenáva, že nie je povolaný prehodnocovať uložený trest z pohľadu jeho prísnosti. Je absolútnym právom príslušného súdu rozhodnúť, aký druh trestu a v akej výmere v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, s prihliadnutím na zásady ukladania trestov, je pre obvineného primeraný. Trestný poriadok v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ umožňuje napadnúť iba také rozhodnutie súdu, ktorým bol uložený trest mimo rámca zákonom ustanovenej sadzby za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. O taký prípad v posudzovanej trestnej veci evidentne nešlo.

Obvinený v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného O. D. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutky tak, ako sú uvedené v rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise jednotlivých skutkov potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode 1/), obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona, vo vzťahu k ods. 3 § 186 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2/), obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 písm. c/ Trestného zákona vo vzťahu k ods. 3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a vo vzťahu k ods. 5 dokonaný s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 3/), obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 4/), zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 5/), obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 6/), obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a/ a § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 7/) a zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona (v bode 8/), zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný vinným.

Obvinený v dovolaní tiež namietal, že v trestnom konaní nebola pri jednotlivých skutkoch dostatočne preukázaná subjektívna stránka - úmyselné zavinenie trestného činu.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že senát Špecializovaného trestného súdu upravoval znenie skutkovej vety v skutku 1/, ktorá je v obžalobe zachytená podstatne odlišne, ako je to uvedené v rozsudku, dovolací súd uvádza:

Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne.

Totožnosť skutku neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu udalostí, o ktorých sa rozhoduje. Vykonávaním dôkazov sa získané poznatky o skutočnostiach môžu meniť, niektoré údaje môžu odpadnúť a naopak niektoré pristúpiť, nesmie sa však zmeniť podstata skutku. Podstata skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku, prípadne aj ich čiastková zhoda. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, spolupáchatelia...), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná.

V posudzovanej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd v rámci rozsudku len spresnil konanie jednotlivých obvinených. Čiastkovo odlišné okolnosti miesta, času, spôsobu spáchania alebo následku činu teda neznamenajú porušenie totožnosti skutku, ale je potrebné, aby skutok, pre ktorý bol páchatel' uznaný za vinného, zodpovedal skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba. Uvedené kritériá v prípade skutku pod bodom 1/ rozsudku splnené boli.

Najvyšší súd na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na verejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.